

Tadeusz Runge (ur. 22 października 1898 r., zm. 21 grudnia 1975 r.) – oficer Wojska Polskiego, dowódca batalionu Czata 49 w okresie Powstania Warszawskiego.

W okresie I wojny światowej służył w Legionie Wschodnim we Lwowie, a następnie w armii austro-węgierskiej. W 1917 r. przedostał się do Regencyjnego Królestwa Polskiego i wstąpił do Polskiej Organizacji Wojskowej. W 1918 r. dowodził sformowaną przez siebie ochotniczą kompanią POW w wojnie polsko-ukraińskiej pod Lwowem. W sierpniu 1919 r. brał udział w I powstaniu śląskim, a następnie w wojnie polsko-sowieckiej.

Po wkroczeniu Sowietów do Polski 17 września 1939 r., przez Łotwę i Szwecję, udaje się do Francji. Po kapitulacji Francji przedostaje się do Wielkiej Brytanii, gdzie trafia do Brygady Spadochronowej Sosabowskiego. Następnie zgłosił się na kurs Cichociemnych. Po licznych perturbacjach w nocy z 9 na 10 kwietnia 1944 r. skacze do Kraju. Przyjmuje go placówka „Imbryk” mieszcząca się niedaleko Tłuszcza.

Po przybyciu do Warszawy trafił do Kedywu AK, a następnie został kierownikiem „Czata” – Centrali Zaopatrzenia Terenu. W Powstaniu objął dowództwo Batalionu, który z czasem przekształcił się w słynny Czata 49. Walczy na Woli i na Starym Mieście. Brał udział w walkach o Dworzec Gdański. Koniec sierpnia i początek września to przeprawa kanałami ze Starego Miasta na Śródmieście. Następnie walczył na Czerniakowie. Po upadku Czerniakowa kanałami przedostał się na Mokotów. W walkach był dwukrotnie ranny.

2 października został awansowany na stopień podpułkownika. Przeszedł przez obóz przejściowy w Pruszkowie i Skierniewicach. Pomimo, iż walczył z Niemcami, po zakończeniu wojny ukrywał się przed Sowietami, a następnie uciekł przez Niemcy do Wielkiej Brytanii, gdzie mieszkał do 1973 r. Wrócił do Polski i 2 lata później umiera w Warszawie, o którą walczył.